

vrnil kokošim. Miške je izpuščal iz pasti. Ko je neki dan videl kmetico, ki je klala kokoš, je jokal, da nikoli tega.

Angelček se je spominjal, kako je pač v nebesih lepo in dobro, pa je molil zvečer, molil zjutraj, da bi ga Oče nebeški k sebi vzel. Pa ker je bil angelček, ni mogel umreti, a peroti mu je Bog odvezel, ker ni tistikrat ubogal. Kmet in kmetica sta se čudila, zakaj njiju fantek zdaj tolikrat plaka, a tega ni nihče vedel kakor on sam in Bog.

In ta se ga je neki dan usmilil.

Ko se je spet bližal božič in je angelček izpustil iz svinjaka debelega prasca, ker je vedel, da ga bodo zaklali in je potlej jokal, ker so ga zaprli, je videl Bog, da angelček ni za med ljudi. Poslal je angele ponj, ki so mu pripeli nove peroti in frrr ž njimi v nebesa! Tam mu je Bog vse odpustil, ker je vedel, da je tisto leto angelček na zemlji dosti skusil. Odkazal mu je drugačno delo kakor prenašanje smrečic in darov na zemljo, da bi ga iznova ne zapeljala tista njegova radovednost. Ker pa je Bog tako dober, je sprevidel, da je angelček kmetici in kmetu veliko škode napravil, zato jima je vse to povrnil. Ko sta se zjutraj zbudila, sta jokala, ker nista našla angelčka nikoli nikjer, a imela sta ga vendar tako rada. Zato pa jima je poslal Bog drugega otroka, pravega sinčka, ki je imel tudi zlate laske in modre oči, samo da ni imel angelskega srca kakor oni prvi.

Odslej je angelček živel v nebesih in je rad ubogal na besedo in migljaj. Bil je vesel, da je spet med svojimi in to je číslal. —

Pa vendar mu ni bilo tisto leto doli na zemlji v samo škodo.

Kadar je zvečer kaj utegnil in z njim vred tudi drugi, je sedel na sredo, položil ročice na kolena in pripovedoval.

In kadar je bil posebno dobre volje in je Bog dovolil, je učil majhne angelčke v nebesih govoriti slovenski.

D. D.

Božič v gozdu.

Sivega neba so padale snežinke. Pa je stekel zajec čez polje. Poiskal si je zavetja pod jelko.

»Tako!« je zagodrnjal in pogledal v tiho, belo pokrajino. Vendar enkrat mirna urica brez skrbi.

»Potem ti je pa dobro,« zakliče nekdo v vejah nad njim.

»Oho, kdo pa se oglaša, kdo pa si?« vpraša zajec.

»Jaz sem ptič krivokljun, ali me ne poznaš?«

»No, vsekako nisi moj sovražnik, in vedno je dobro imeti kaj družbe,« odgovori zajec.

»Bodi brez skrbi, ljubi zajec, jaz pobiram samo žužke in obiram jelkine češarke, tebe pa pustim v miru. Toda povej mi, zakaj si pa tako vesel in brezskrben?«

»Brezskrben? Saj je vendar samo ena noč v letu, ko sem varen pred psi in puškami, in to je uprav danes, ko obhajajo ljudje božič.«

»Pa kaj je to, božič?«

»Ljubi krivokljun, to moraš pa lovca ali gozdarja vprašati. Jaz vem le to, da je takrat mir na zemlji in da smo živali varne pred ljudmi. Drugače je ta čas za nas zajce prav nevaren. Mnogi izmed nas morajo v smrt. Jaz sem imel zaenkrat še srečo.«

»Tudi meni se je zadnji čas zelo slabo godilo,« potoži na to krivokljun. »Pomisli, včeraj so prišli ljudje semkaj v gozd in so podrli naokrog vse jelke, samo to drevo so pustili. Ah, kaj bi bilo iz mojih jajčec, ko bi bili tudi to posekali!«

»Čuj me, ptiček krivokljunček, zakaj pa imaš zdaj jajčeca v gnezdu, ko je vendar tako mraz in se dobi tako malo hrane?«

»Je pač stara navada taka, ljubi zajček, in je ne morem predrugčiti. Krivokljun leže jajčeca o božiču.«

»Tako, tako,« zamrmra zajec spodaj v listju, »potem te ne maram motiti. Toda to naj ti le povem: jaz pa gojim svoj zarod rajši takrat, ko je zelje še nežno in je zemlja gorka. Seveda, ti boš že vedel, kako spraviš pokonci svoj zarod. Torej vesele praznike! Mogoče boš imel jutri že mladiče v gnezdu.«

Tako sta se pomenkovala zajec in krivokljun in nista videla ne lisice ne kune in tudi ne divjega lovca s puško. Saj je bila sveta noč in noben strel ni počil in v vasi doli je vabilo k polnočnici.

(Schutzengel 1929.)

